

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 551/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti SATRO, s. r. o., Polianky 2874/9, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Stanom, advokátska kancelária STANO a partneri s. r. o., Námestie 1. mája 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 25/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti SATRO, s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2015 doručená sťažnosť spoločnosti SATRO, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie v záhlaví označených práv postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 25/2012. Sťažovateľka žiadala vysloviť porušenie označených práv, priznať spoločnosti finančné zadost'učinenie v sume 1 444,77 € a trovy konania v sume 355,73 € do 1 mesiaca od právoplatnosti nálezu.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. Sťažovateľka tvrdí, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jej označených práv (pozri bod 1) z dôvodu, že *„súdne konanie sa vedie už viac ako 3 roky a za tento čas súd neurobil ani jeden vážny úkon vo veci samej“*.

5. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva

alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

6. Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľky nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

7. Ústavný súd v súvislosti s namietanými priet'ahmi v predmetnom konaní okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že „... nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03), tak ako sa v tomto konaní domnieva sťažovateľka.

8. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci z obsahu sťažnosti a pripojených listín zistil, že sťažovateľkou uvedené skutočnosti same osebe neboli ešte dôvodom na prípadne prijatie sťažnosti na ďalšie konanie napriek možnosti efektívnejšieho a koncentrovanejšieho konania zo strany okresného súdu, keďže nezakladajú reálnu možnosť vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. V okolnostiach danej veci ústavný súd konštatuje, že celková doba konania na okresnom súde nie je ešte neprimerane dlhá, resp. nedosiahla takú úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04). Navyše, predsedníčka okresného súdu vo svojej

odpovedi z 27. mája 2015 na jej sťažnosť sťažovateľku ubezpečila, že „*dohliadne na to, aby k ďalším priet'ahom nedochádzalo*“.

9. Ústavný súd preto uzatvára, že zistené skutočnosti v bagatelnej veci zatiaľ nepostačujú na prijatie záveru, že by doteraz zistené isté priet'ahy v konaní vedenom na okresnom súde označenej veci dosahovali ústavne relevantnú intenzitu. Až prípadná pokračujúca nečinnosť a nekonanie vec posudzujúcich všeobecných súdov by eventuálne mohla spôsobiť aj porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo však ústavný súd v súčasnom období ešte nemôže posúdiť. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 630/2013, I. ÚS 200/2014).

10. Nad rámec uvedeného ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu bude dochádzať k zbytočným priet'ahom aj naďalej i po odmietnutí tejto sťažnosti, predložila ústavnému súde novú sťažnosť, v ktorej by mala v prvom rade dbať o to, aby žiadala vyslovenie príkazu okresného súdu konať bez zbytočných priet'ahov, a nie o finančnú satisfakciu, ktorá je vyššia než žalovaná istina, čo evokuje nekalý zámer sťažovateľky.

11. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2015